

ΕΙΔΑ ΕΝΑ ΟΝΕΙΡΟ

Ἡ ΜΟΥΝΑ σ' ἕνα μεγαλώτατο μπαλόκι
Καὶ βρέθηκ' ἄξαφνα ψηλά εἰς τὰ οὐράνια...
Μέσα σὲ κειὸ τὸ ἐναέριο βαγόνι
Ἐγύριζαν ἔμπρός μου οἱ κόσμοι σὰν βροδάνια.
Τόσο, ὅπου μοῦ ἤρθε μιὰ φρικτὴ σκοτούρα
Σὲ κείνη τὴν ἀτέλειωτη ἀνακατοσοῦρα.

Ἔβλεπα ἀπὸ κεῖθε οὐλοὶ τοὶ ἀστέρες,
Τὸν Ἥλιο, τὴν Σελήνη, τὸν Ἑρμῆ, τὸν Ἄρη,
Καὶ ἕνα ἄλλο πλῆθος στρογγυλοὶ σὰ σφαῖρες,
Σπαρμένοι στὸν οὐρανὸ μὲ τόση χάρι,
Ὅστε ποῦ πίστεψα κ' ἐγὼ εἰς τὸ θεὸ μου,
Καὶ εἶπα: — Ἐκεῖός θ' ἄπλασε καὶ τὸν ἑαυτὸ μου!...

Ἐστρηφογύριζαν ἐκεῖνοι οὐλοὶ οἱ κόσμοι
Κ' ἐγὼ μονάχος ἐστεκόμουν στὸν ἀέρα,
Τόσο, ὅπου μοῦ ξέφυγε καὶ εἶπα: — Δός μοι
Παστό, καὶ νὰ κουνήσω οὐλον τὸν αἰθέρα!...

Εἶπα τὸν ἴδιο λόγον μὲ τὸν Ἄρχιμύδη,
Μὰ κειὸς τὸ εἶπε μόνο γιὰ τσῆ γῆς τ' ἀστρεῖδι.

Ὅς τόσο ἀνέβαινα ψηλά, ψηλά δλοένα,
Κι' ἄρχισαν νὰ θαμπώνουνε τὰ δυὸ μου μάτις·
Ἦθελα ἀκόμα μίλια ὡς τριάντα ἕνα
Γιὰ ν' ἀνεβῶ εἰς τὰ οὐράνια παλάτια.

Ἐκεῖ — ἔλεγα — θὰ βρῶ τὸν ὕψιστο θεό μου,
Ὀῦλο τὸ τάγμα τῶν ἀγγέλων, καὶ κάθε δικό μου!...

Al fine, ἀνέβηκα εἰς τοῦ Παράδεισου τὴ θύρα
Καὶ ἐστεκόμουν ἀπὸ ἔξω νὰ μ' ἀνοίξουν...

Ἐάφνου γροικᾶω νὰ χτυπάη μιὰ σφύρα
Ν' ἀνοίξῃ μιὰ πόρτα, καὶ νὰ με τραθήξουν.

— Εἶσαι, μοῦ λένε, μοναχός σου; — Ναι, τοὺς εἶπα.

— Ἐμπα λοιπὸ γιὰ θὰ σφαλῆσουμε τὴν τρύπα.

Ἐμπῆκα! — ὦ Παναγιώτατε Θεέ μου!

— Γιατί τὸν εἶχα πειὰ ὀμπρὸς μου, τὸν θεωροῦσα —

Τέτοιο δὲ σὲ φανταζόμουν ποτέ μου

Ἄνδρειο!... ὑγειέστατο!... οὔτε μποροῦσα

Νὰ φαντασθῶ γιὰ τὴν προσωπικότητά σου,

Γιατί τί εἶμ' ἐγὼ ἔμπρὸς στήν ἀφεντιά σου;

— « Σκασμός, μοῦ λέει, στὸ λαίμό σου, τσιλυθύθρα!

Νὰ μὴ σοῦ σφίξω μιὰ γροθιά εἰς τὰ μουσοῦδια,

Καὶ σε μεταμορφώσω στὴ στιγμή ὡς τὴν μιτσήθρα.

Ἐκεῖα ποῦ φτειάνετε στὴ γῆ σας ἀφ' τὰ βούδια!

Γκιντί! ἀγύρτες, τσαρλατάνοι, δολοφόνοι,

Ψεύτες, μοιχοί, ἐπίορκοι, ἀσυνάρτητοι, μασσόνοι! »

« Ἐσὺ μωρέ, μοῦ λέει, εἶσαι ἀφ' τὴ γῆς τὰ μέρη

Καὶ μάλιστα κατάγεται ἀφ' τὴν Ἑλλάδα!

Μουρέ, ἐγὼ θὰ ἐξαλείψω ἐκεῖο τ' ἀστέρι

Γιατί πιὸ ἐκαταντήσατε μιὰ σιχαμάδα!

Δὲν ἔχετε ἄλλη δουλειά... ντεμπελχανάδες

Καὶ δός του πᾶσα μέρα ὄλο καὶ καυγάδες! »

« Γκιντί! κουνούπια! Ἐγὼ σᾶς ἔστειλα στὴ γῆ μου

Γιατί δὲν ἤξερε κανεὶς ποῦ νὰ σᾶς βάλῃ,

Καὶ σεῖς ἀπὸ τὴν καλωσύνη τὴν πολλή μου

Παρασηκώσατε, κανάγιδες, κεφάλι!

Καλὰ μοῦ ἔλεγε τὴν προάλλες καὶ ὁ Δάντες

Ποῦ καταντήσατε τοῦ κόσμου οἱ πιὸ μπιρμπάντες! »

Ἔτσι μοῦ εἶπε... Κι' ἀπ' τὸ πόδι εὐθύς μ' ἀρπάζει
 Καὶ λέει στοὺς ἄγιους:— «Κάμετε λίγο τόπο
 Νὰ σφεντονιάρω στὸ ἄπειρο γιὰ χάξι
 Ἐτοῦτο τὸ infame εἶδος τῶν ἀνθρώπων!...»

Εἶπε... καὶ βρέθηκα εἰς τὸ κενὸ χαμένος...
 Εὐπνῶ... στὸ πάτωμά μου ἤμιον ξαπλωμένος.

† ΔΗΜ. ΚΟΚΚΟΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Οἱ μεγάλοι στοχασμοὶ εἶνε τέκνα τῆς μονήρους μελέτης».

«Τὰ βαθέα αισθήματα, τὰς διαφορεῖς ἐντυπώσεις γεννᾷ ἢ μόνωσις!»

«Ὁ κόσμος εἶνε εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν ὀλίγων· αἱ ἰδέαι, ποῦ μεταβάλλουν τὴν ὄψιν τῆς γῆς, φτυρώνουν εἰς τὰς κεφαλὰς τῶν ἀτόμων· τὰ πλήθη μεθύσκονται, ἀκολουθοῦν, κρημνίζον, καταστρέφουν· ἀλλὰ δὲν νοοῦσι, δὲν δημιουργοῦν».

«Τὸ πρόσωπον καὶ ὁ βίος τῆς μητρὸς εἶνε τὰ δύο καλλίτερα βιβλία διὰ τὰ παιδιά».

«Ὁ χριστιανισμὸς ἐξιδανίκευσε πολὺ τὸν ἔρωτα κατατάξας αὐτὸν εἰς τὰ ἁμαρτήματα».

«Αἱ γυναῖκες εἶναι φιλαλήθεις ὅταν δὲν λέγουν ψεύματα χωρὶς ἀνάγκην».

«Τὸ πρῶτον συστατικὸν τοῦ ἔρωτος εἶνε τὸ ψεῦδος· τὸ δεύτερον εἶνε ὁ ἐγωϊσμὸς· ἄλλα δὲν ἔχει».

«Τὰς μάχας καὶ τὰς εἰκόνας κύνταξέ τας ἀπὸ μακρᾶν».